

στήθους. "Ε! ὄχι ἡ καρδιά τὸ σαρκίον ἐξηκολούθει νὰ ζῇ καὶ νὰ κτυπᾷ, ἀλλ' ἡ καρδιά ἡ αἰσθανομένη, ἡ ἄλλη τῆς ἡ καρδιά, ἡ γεμάτη παλμούς, αὐτὴ εἶχεν ὀριστικῶς ἀποθάνει !.

Ἰούnius 1911.

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Καὶ πῶς τελειώνει αὐτὸ τὸ νέο μυθιστόρημα ;
— "Α, πολὺ τραγικὰ — παντρεύονται οἱ ἥρωες !

★

Δημοσιογράφος ἐντεροβιονόρει ἡθοποιόν.

— Πῶς παίζω μ' ἐρωτᾶτε, ἀγαπητὲ κύριε ; "Απλούστατα. "Όταν παίζω ζῶ ἐντελῶς εἰς τὸν ρόλον μου· ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαφανίζονται... ἀκόμη καὶ τὸ κοινόν...

— Αὐτὸ τὸ παρετήρησα πολλάκις, ἐπεβεβαίωσεν ὁ μοχθρὸς δημοσιογράφος.

★

"Ηθοποιὸς (ἐπὶ τῆς σκηνῆς). — Εἴμεθα, μόνοι ;
Φωνή (ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον). — Θὰ εἴσασθε ἂν μποροῦσαμε νὰ πάρωμε πίσω τὰ λεπτὰ μας ἀπὸ τὸ ταμεῖον.

★

Τὸ μῶδελο. — Πῆτε μου, κύριε ζωγράφε, τί κυρίως ζωγραφίζετε ;

— Αφ' ὅτου ἔρχεσαι, Λόρα, ζωγραφίζω — τὸ μέλλον ρόδινον.

★

— Τὸ μοῖρὸ σήμερον ὅλο κλαίει· θὰ τοῦ τραγουδήσω καὶ νὰ κοιμηθῇ.

"Εκεῖνος. — "Α, ὄχι. "Ασε το καλλιτέρα νὰ κλαίῃ.

★

Χσιοαφτημένη. — "Όλοι αἱ προσπάθειαι μας πρέπει νὰ τείνουν νὰ βγάλωμεν ἀπὸ ὅλας τὰς θέσεις τοὺς ἄνδρας· τότε θὰ μείνουν χωρὶς φρομὶ καὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ μᾶς παντρευθοῦν.

★

Νεωτεριστικαὶ νεάνιδες.

Μία. — "Εμένα ὅ,τι μ' ἐνοχλεῖ στὸν γάμον εἶνε τὰ παιδιὰ !

"Ἀλλη. — "Εμένα ὁ σύζυγος !

★

— Πῶς βρίσκετε τὴν εἰκόνα μου ;

— "Εξοχὴν, θελτικὴν, ὑπέροχον, θαυμασίαν, ἀριστοῦργημα.

— "Ἀλήθεια ;

— Λόγον τιμῆς, μονάχα θὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ ζωγραφικὴν.

★

— "Η γυναῖκά μου ἄλλοτε τραγουδοῦσε πολὺ, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἀποκτήσαμε παιδιὰ, δὲν κατορθώνει νὰ τραγουδήσῃ.

— Ναί, ναί, τὰ παιδιὰ εἶνε εὐλογία.

★ ΣΤΙΧΟΙ ★

Θ' ἈΡΘΗ ΚΑΙΡΟΣ.

Θάρδη καιρός, δὲν εἶνε μακρὸν,
Ποῦ θ' ἀνοιχτῇ ἓνα μῶμα καὶ γὰ μένα. . .
Θάρδη καιρός, ποῦ θὰ ἡσυχάσω πλεῖα
Στὸ μαῦρο μῶμα μέσα. . . "Ωμένα !

"Εκεῖ στὸν τάφο μέσα τὸν στενὸ
Γιὰ πάντα θὰ κλειστοῦνε τὰ θνεῖρά μου,
"Όπου πετοῦσαν ὡς τὸν οὐρανὸν
Κι' ἀκόμα πάρα-πέρα... ὦ συμφορὰ μου !

Κι' ὡς μάταια θνητοῦ παρηγοριά μου
Θ' ἀφήσω κι' ἐγὼ κατὶ, σὰν πεθάνω,
Στὸν μάταιον τοῦτον κόσμον τὸν ἀπάνω,
Ψηλὰ γραμμένο κάπου τ' ὄνομά μου !

ΕΤΟΥΣ ΕΥΡΑΝΟΥΣ

Εἶμαι μὲς στ' ἄγρια θηρία,
Μὲ τὰ σκουλήκια συντηγάνω,
Εἶμαι σὲ μύρη ἐξορία,
Γλυστρῶ σὰν ἥσκιος καί... διαβαίνω.

Κι' ἐνῶ κυλιέται τὸ κορμὶ μου
Στὴν λάσπη μὲς κάθε μέρα,
Στοὺς οὐρανούς πετάει ἡ ψυχὴ μου
Ἵπως κι' ἀκόμα πάρα-πέρα.

ΞΑΝ ΤΩΝ ΠΕΛΕΚΑΝΩ

Μ' αἷμα σὰς θρέφω, ἀνήστικα παιδιὰ μου,
Μ' αἷμα βγαλμένο μὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
Φάτε, χορτάστε, γίνετε μεγάλα,
Φάτε ὅσο θέλετε, μὴν ἀφήτε στάλα !

"Εχω τὰ στήθια μου, ἄχ ! γιὰ σὰς σκισμένα. . .
Φάτε, παιδάκια μου, νὰ εἴστε χορτασμένα.
Τρέχει τὸ αἷμά μου βοῦσι . . . "Ἀς πεθάνω
Γιὰ σὰς, παιδάκια μου, σὰν τὸ πελεκάνω !

ΜΕΣ ΤΑ ΣΤΗΘΙΑ...

Πότε ἀγριεύω κι' ἀσχημαίνω,
Θηρίο γίνομαι στ' ἀλήθεια,
Κι' ἓνα λιοντάρι φρολασμένο
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

Πότε πετοῦμαι στὰ οὐράνια,
Σὰν νὰ εἶμονα πουλὶ στ' ἀλήθεια
Κι' ἓναν ἀητόν, μὲ περιφάνεια,
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

Πότε τονίζω τραγουνάκι
Βγαλμένο ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βύθια
Κι' ἓνα γλυκῶνο ἀηδονάκι
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια !

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ